

EVOLUȚIA RELAȚIILOR AGVPS CU C.I.C.

Istoria inițierii, în 1928. și a fondării, în 1930, a Consiliului Internațional de Vânătoare și de Protecție a Vânatului – C.I.C. – se cunoaște, în general. Sunt cunoscuți și cei doi reprezentanți de seamă ai activității vânătorești din România – ing. Nicolae Săulescu și George Plagino – care, alături de reprezentanți similari ai vânătorilor din Franța, Polonia și Cehoslovacia, au luat hotărârea a ceea ce avea să coaguleze doi ani mai târziu, în jurul nucleului astfel format reprezentanții a încă 18 țări.

Ceea ce se cunoaște mai puțin este faptul că și atunci, ca și acum, meritele reprezentantului autorității statului au fost indirect amplificate prin omisiunea relevării participării reprezentantului organizației naționale neguvernamentale de vânătoare la momentul inițial. De ce oare acest tratament discriminatoriu ?

Poate că atunci se justifică această abordare datorită calităților de excelent vânător și organizator de vânătoare ale celui care a fost inginerul Nicolae Săulescu, numit în funcția de director al Direcției de Vânătoare din Ministerul Agriculturii, cu acordul sau la recomandarea Majestății Sale Regelui. George Plagino era însă și el recunoscut în lumea aparte a vânătorilor din România, care l-au ales democratic ca președinte al Uniunii Generale a Vânătorilor, cu certitudine ținând seama de unele merite, mai puțin trâmbițate, din activitatea acestuia. Astfel, fără astfel de merite, ar fi putut fi ales ca președinte Nicolae Săulescu.

Istoria inițierii și fondării C.I.C. a rămas însă cunoscută, din păcate, așa cum a fost reflectată în documentele vremii, în care s-a minimalizat, după cum s-a arătat, rolul reprezentantului U.G.V.R. la acest eveniment.

Pentru a nu cădea din nou în aceeași greșală, este corect să ne reamintim, împreună, evoluția legăturilor noastre, mai recente, cu C.I.C.-ul.

România a fost și a rămas constant membră fidelă a acestui organism internațional în vânătoare, achitându-se de toate obligațiile statutare și participând la marea majoritate a manifestațiilor organizate sub egida sa, din 1930 până în 1985. În ultimii ani ai perioadei menționate, o conlucrare aproape sinceră și eficientă între reprezentanții A.G.V.P.S. din România și ai Ministerului Silviculturii, respectiv între vicepreședintele ing. drd. Ioan Cazacu și inspectorul adjunct de stat ing. Aurelian Neacșu, au favorizat soluția achitării obligațiilor pecuniare ale României față de C.I.C. de către A.G.V.P.S.

În continuare, până în 1990, România a fost tolerată în C.I.C. în virtutea reputației trecute, deoarece A.G.V.P.S. din România nu a mai primit aprobarea convenită pentru plata cotizației C.I.C., în numele statului român.

La prima Adunare Generală a C.I.C. de după evenimentele din decembrie 1989, am fost invitat, împreună cu fostul conducător executiv al A.G.V.P.S. din România – drd. ing. Ioan Cazacu, pentru a ne preciza, în numele României, poziția în această chestiune. Țara noastră figura deja pe lista oficială a celor 3 țări care urmau să fie analizate și excluse din acest organism internațional de vânătoare, pentru neplata cotizației pe mai mult de 2 ani.

Datorită lobby-ului făcut printre prieteni, angajamentului nostru că vom încerca să convingem oficialitățile din România să achite cotizația restantă și mai ales situației similare a altor două țări, excluderea țării noastre din C.I.C. a fost amânată până la Consiliul C.I.C., de la Paris, din noiembrie 1990.

Întorși la București a trebuit să convingem membri Biroului Executiv ai Consiliului Național al A.G.V.P.S. să fie de acord cu preluarea datoriilor restante ale României către C.I.C., de către A.G.V.P.S., deoarece reprezentanții Autorității publice centrale care răspundea de păduri și cinegetică (Ministerul Mediului) la vremea respectivă, aveau alte preocupări „majore” în domeniu (împărțirea cabanelor de vânătoare din fondul forestier, deschiderea vânătorii cu străinii pentru unitățile silvice, reținerea tuturor fondurilor de vânătoare G.V.S. în gestiune proprie, vânzarea trofeelor defunctului Nicolae Ceaușescu etc.)

Hazardul a făcut ca la Consiliul C.I.C. de la Paris, din 29. 10.1990, să ajung singur, împuternicit însă să mă angajez că A.G.V.P.S. din România va prelua, în numele statului român, cotizația restantă în sumă de 190.000 F.F. Bineînțeles, condiționat de rămânerea României în acest prestigios organism internațional. Aceasta, deoarece, în preziua plecării noastre la aeroport, cel ce condusesse cu loialitate destinele A.G.V.P.S. din anul 1967 până în 1990 a suferit un atac de cord și ne-a părăsit, pe neașteptate, pentru totdeauna. A continuat însă, prin relațiile de strânsă prietenie pe care le legase în timp cu foarte mulți membri ai Consiliului C.I.C., să ne ajute. Aceste relații personale, preluate din mers, și onorarea unor promisiuni mai vechi în contextul situației socio-economice a României de atunci, au convins membrii Consiliului C.I.C. să fie solidari cu cauza A.G.V.P.S. din România, scutindu-ne de plata cotizației pe 4 ani (1985, 1986, 1987 și 1988), condiționat însă de plata datoriilor restante din anul precedent și a celor din anul în curs (1989 și 1990), adică a numai 80.600 F.F.

Reîntors în România am constatat că poziția Ministerului Mediului și, ulterior, a proaspetei Regii Autonome a Pădurilor, nu se schimbaseră: nu îi interesa, în nici un fel, problema plății datoriilor restante ale României către C.I.C. și menținerea țării în acest organism internațional de profil, motiv pentru care nu s-au întreprins și nu s-au obținut convenite aprobări de la Guvernul României și Ministerul de Finanțe.

În această situație, A.G.V.P.S. din România a preluat singură obligațiile pecuniare ale statului român către C.I.C. Meritul revine membrilor Biroului Executiv al Consiliului Național al A.G.V.P.S., vânători și pescari sportivi, care au avut înțelepciunea să asigure continuitate prezenței României în mijlocul lumii vânătoarești internaționale, așa cum au procedat și pentru asigurarea continuității României în Confederația Internațională de Pescuit Sportiv (C.I.P.S.).

Au urmat câțiva ani în care A.G.V.P.S. din România a achitat cotizația țării noastre către C.I.C. (40.300 F.F./an) și în care reprezentarea noastră a evoluat pozitiv. Numai în perioada 1995-1999, de exemplu, A.G.V.P.S. din România a organizat 3 simpozioane internaționale sub egida C.I.C. – privind ursul brun (1995), capra neagră (1997) și păsările migratoare (1996), apoi Expoziția națională, cu participare internațională, de vânătoare, (1997), de asemenea sub egida C.I.C., și un campionat mondial de pescuit staționar (1999), sub egida C.I.P.S.

În această perioadă, AGVPS din România a mai reușit un lucru important din punct de vedere financiar și anume să înscrie A.G.V.P.S. din România și membrii titulari în C.I.C., în locul statului român. Aceasta deoarece, ca asociație națională reprezentativă achita o cotizație proporțională cu numărul membrilor vânători (3.440 Euro), ceea ce înseamnă aproximativ jumătate din cotizația pe care ar fi trebuit s-o achite pentru statul român, proporțional cu numărul său de locuitori (cca. 6.150 Euro).

Mersul normal al activității noastre în C.I.C. a continuat netulburat doar până în 1999.

Cu ocazia celei de-a 46-a Adunări Generale a C.I.C., reunită în 14-19.05.1999 la Milano – Italia, am luat cunoștință despre interesul ocult și subit manifestat de reprezentanții M.A.P.P.M. și R.N.P. pentru înlocuirea delegației A.G.V.P.S. din România în C.I.C., conduse de dl. Adrian Năstase, cu o delegație R.N.P., condusă de directorul general Dorin Ciucă, care nici măcar nu era vânător. Din delegația ce se dorea a fi înlocuitoare, conform dorințelor fostului ministru Romică Tomescu, mai făceau parte directorii Dima Gheorghe (nevânător) și Capanu Gheorghe, ambii din R.N.P.

Situația jenantă în care am fost puși și a fost pusă România – prin demersurile anticipate, făcute la nivelul fostului președinte al C.I.C., de către consilierul de suflet al ministrului Romică Tomescu – a fost contracarată, atât în Consiliul C.I.C., cât și în plenum Adunării Generale a C.I.C., prin argumente statutare și de bun simț insurmontabile :

- A.G.V.P.S. din România era membră a C.I.C., cu cotizația achitată la zi, așadar cea care reprezenta oficial România la acel moment, în acest organism;
- R.N.P., fiind regie națională cu caracter economic, nu se încadra în nici una din categoriile statutare de membri C.I.C.;
- două delegații (naționale) reprezentative, ale aceleiași țări, nu puteau fi acceptate în același organism internațional precum C.I.C.;

- noii membri în C.I.C., în acest caz reprezentanții R.N.P., trebuiau să fie acceptați mai întâi de vechea delegație a României în C.I.C., iar propunerea trebuia făcută și înaintată de șeful acestei delegații, nicidecum de președintele C.I.C.;

- delegația R.N.P. nu era nici măcar compusă din vânători.

Cu toate acestea, fostul președinte al C.I.C. a insistat exagerat în sprijinul R.N.P., arogându-și, la un moment dat, un rol nestatutar de arbitru, într-o problemă internă a delegației României care nu-l privea în nici un fel.

Momentul penibil a fost depășit și, ca de fiecare dată în relațiile cu conducerea R.N.P., s-a întins o mână prietenească colegilor silvicultori, prin propunerea concretă de a fi cuprinși în delegația A.G.V.P.S. din România în C.I.C., cu un număr de membri titulari proporțional cu suprafața (exagerată) a fondurilor de vânătoare pe care le gestiona direct (cca. 30%) această regie.

Din 1999 până în 22-24 mai 2003 nu au mai fost nici un fel de probleme de colaborare cu R.N.P., decât doar temporare și pecuniare, generate de plata cu întârziere a părții din cotizația C.I.C. ce îi revenea (30%).

În anul 2003 însă, la Adunarea Generală a C.I.C. de la Helsinki – Finlanda, lucrurile au recidivat într-un anume fel. R.N.P. a fost reprezentată de silvicultori și experți C.I.C., bucuroși să viziteze un oraș nou și să participe la o astfel de manifestare, nicidecum de membri individuali în acest organism. Acest aspect ar fi trecut poate neobservat dacă unii dintre aceștia, în nici un caz singuri, nu și-ar fi depășit statutul. Probabil că, în timp ce noi ne străduiam să acoperim, prin participare, lucrările a cât mai multor comisii de specialitate, undeva, ascunși de privirile noastre indiscrete, câțiva participanți din partea R.N.P. la închiderea lucrărilor adunării generale, bine informați și bine școliți în diversiuni, hotărau cine să urce în prezidiu și cine, din partea R.N.P., să aducă steagul României pe podium. Cu alte cuvinte cine să iasă în față pentru a-și aroga ulterior rezultatul efortului de ani și ani ai altora din echipă.

Nu putem să apreciem decât puțin elegant gestul de atunci, într-o activitate cu conotații sportive precum vânătoarea și orice acțiune în legătură cu aceasta.

În continuare, lucrurile au reintrat în normalitate, greul organizării celei de-a 51- a Adunare Generală a CIC în România – la București – revenind însă, iar reprezentanților AGVPS din România.

N.Șelaru